

Sygn. akt III AUz 474/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak (spr.)
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy R. E.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonej R.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 października 2013 r. sygn. akt IV U 2243/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUz 474/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 15 października 2013 roku Sąd Okręgowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. odrzucił odwołanie ubezpieczonej R. E..

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

W dniu 19 lipca 2013 r. ubezpieczona R. E. złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 1 sierpnia 2013 r. uznał, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy od 01.02.2012 r. do 31.07.2015 r. Ubezpieczona otrzymała orzeczenie w dniu 1 sierpnia 2013 r.. Zawierało ono pouczenie, iż od orzeczenia przysługuje jej prawo wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej ZUS właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia. Ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS. Decyzją z 06.09.2013 r. organ rentowy odmówił R. E. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ nie

posiada ona wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. nr 153, poz.1227 ze zm.).

Ubezpieczona wniosła odwołanie od powyższej decyzji kwestionując datę powstania niezdolności do pracy ustaloną w orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS z 01.08.2013 r. i wskazała, że choroba powstała w 2005 r. Nie wskazała innych powodów zaskarżenia decyzji.

Zgodnie z art. § k.p.c. Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniesie sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS i odwołanie oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Ponieważ ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 01.08.2013 r. do komisji lekarskiej ZUS, a odwołanie oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia to Sąd działając na podstawie art. § k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

Jednocześnie Sąd poinformował ubezpieczoną, że zgodnie z art.14 ust. 2 c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w uzasadnionych przypadkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym, w szczególności w razie odrzucenia przez Sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. . § ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.

Na postanowienie Sądu Okręgowego ubezpieczona w dniu 28 listopada 2013 r. wniosła zażalenie. W wywiedzionym środku zaskarżenia podnosi, że orzeczenie lekarza orzecznika było dla niej przychylne – nie było zatem powodu do jego zaskarżenia, a ubezpieczona złożyła w organie rentowym dokumentację medyczną wskazującą na jej niezdolność do pracy. Obecnie skarżąca nie może podjąć żadnej pracy z uwagi na przyjmowanie leków i comiesięczne wizyty w szpitalu. Jak wynika z treści pisma domaga się uchylecia zaskarżonego postanowienia i rozpoznania jej odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonej okazało się bezzasadne.

Na wstępie należy wyjaśnić, iż orzeczenie przez lekarza ZUS o niezdolności do pracy nie jest równoznaczne z przyznaniem prawa do renty. Przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a w szczególności art. 57 tejże ustawy stanowi, iż do uzyskania prawa do renty konieczne jest łączne spełnienie wymienionych w nim wszystkich przesłanek. Oprócz uzyskania orzeczenia o niezdolności do pracy, ubezpieczony jest zobowiązany wykazać również odpowiedni staż składkowy i nieskładkowy w ciągu 10 lat poprzedzających dzień stwierdzenia niezdolności do pracy lub dzień złożenia wniosku o rentę. W przypadku R. E. ustawa wymaga aby okres ten wyniósł co najmniej 5 lat. Z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania wynika, iż okres ten wyniósł zaledwie 3 lata, 3 miesiące i 9 dni (w korzystniejszym dla ubezpieczonej wariantcie wyliczenia go od dnia złożenia wniosku o rentę). Skoro zatem ubezpieczona została uznana za niezdolną do pracy, ale nie posiadała wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego to w myśl obowiązujących przepisów organ rentowy orzekł jak w decyzji z 6 września 2013 r.

Odnosząc się do meritum sprawy, należy zaznaczyć, iż ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2004 r. Nr 121 poz. 1264) przywrócono dwuinstancyjne orzecznictwo lekarskie w postępowaniu przed organem rentowym. Od dnia 1 stycznia 2005 r. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, niezdolności do samodzielnej egzystencji, trwałości lub przewidywanego okresu, związku przyczynowego z określonymi okolicznościami, ustalenia daty powstania oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Rozpatrując sprzeciw komisja lekarska dokonuje ponownej oceny i rozstrzyga w formie orzeczenia. Orzeczenie komisji

lekarskiej albo lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Bezspornym jest, że ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS.. W dniu 1 sierpnia 2013 r. ubezpieczona odebrała odpis tego orzeczenia, który zawierał pouczenie o możliwości złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej oraz konsekwencjach procesowych związanych z brakiem jego wniesienia. W odwołaniu ubezpieczona podnosiła wyłącznie kwestie dotyczące stanu zdrowia twierdząc, że niezdolność powstała w 2005 r., a zatem są to zarzuty odnośnie orzeczenia Lekarza Orzecznika.

Wobec powyższego prawidłowo postąpił Sąd I instancji odrzucając odwołanie. Jak stanowi art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., sąd odrzuca odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Skoro ubezpieczona w odwołaniu od decyzji ZUS podnosi zarzuty, że niezdolność do pracy powstała znacznie wcześniej niż określił to organ rentowy to należy przyjąć, że kwestionuje okoliczności wymienione w art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej. Wskazać w tym miejscu należy uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r. (II UZP 17/05) z której tezy i uzasadnienia wynika, że „na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).”

Ubezpieczona winna rozważyć możliwość złożenia wniosku do organu rentowego o przywrócenie jej terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, o czym została również poinformowana przez Sąd I instancji.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego jest prawidłowe i w tym stanie rzeczy zażalenie R. E. należało oddalić o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c..

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSA Jolanta Hawryszko